

[Helga Pedersen.]

denne regel med tilstrækkelig mange politi-patrouiller på vejene, tror jeg, vi når så megen sikkerhed her, som man i praksis kan nå.

Hovedvejskørsel gennem byerne er nævnt i udvalgets betænkning. Vort standpunkt er, at de lokale myndigheder naturligvis som hidtil sket må tages med på råd i disse sager, men afgørelsen må ligge hos central-myndigheden. Det følger vel egentlig af selve hovedvejens principielle karakter som led i et samlet vejsystem.

Dernæst nogle bemærkninger om kørelærerne. Ved ændringsforslag nr. 17 går et mindretal, hvortil mit parti slutter sig, imod regeringsforslagets bestemmelse om, at kørekortaspiranter skal undervises af en godkendt kørelærer. Vi mener ligesom eksperterne i færdselsudvalget, at der ikke er tilstrækkelig grund til en sådan undervisningstvang. Selvfølgelig bør det også i fremtiden være og vil blive det sædvanlige, at en aspirant får undervisning hos en godkendt kørelærer; men vi mener, at i visse tilfælde er en sådan undervisning ikke påkrævet, og i nogle tilfælde har misbrug fundet sted ved, at der af kørelæreren er forlangt og givet for mange undervisningstimer. Vi var fra vor side meget villige til at forhandle om en ordning, hvorefter der kunne tages noget hensyn til vore synspunkter, og det lå i virkeligheden sådan i udvalget, at vi stort set var enige om realiteten i denne sag. Men da det nu har vist sig, at en hensigtsmæssig ordning ikke har kunnet foreslås — og jeg tror, at den højtærede minister er enig med mig i, at de regler, der af justitsministeriet blev skitseret med maksimalpriser eller minimumsantal for undervisning i forskellige kategorier af kørsel, ville være uheldige eller dog besværlige at administrere — synes vi, resultatet må blive, at kørelærertvangen må bortfalde. Om eleven så opnår kørefærdighed, må konstateres ved køreprøven, og vi er indforstået med, at kravene til selve kørefærdigheden skærpes. De fleste i mit parti er også tilfredse med, at den højtærede minister påtænker at lade køreprøven afholde af politifolk. Herved mildnes måske i nogen grad problemet vedrørende de motorsagkyndige, hvis forhold vi iøvrigt skal se nærmere på i næste folketingssamling.

Det spørgsmål, hvorom der har været virkelig uenighed i udvalget, er som bekendt spørgsmålet om drosker og lillebiler. Ved dette forslags første behandling gav jeg på mit partis vegne udtryk for, at mit parti nu som tidligere, når dette problem har været fremme, således i 1947, havde den opfattelse, at antalsbegrænsning af lillebiler var et unødigt indgreb i erhvervsfriheden og farligt af hensyn til konsekvenserne i andre fag. Vi fastholder det standpunkt. Vi kan gå med til, at kommunerne fortsat begrænser antallet af drosker og lader dem beholde visse rettigheder med hensyn til holdepladserne, men antallet af lillebiler bør ikke begrænses. Der må være mulighed for nye folk også i dette fag.

Vi har i udvalget gennemdrøftet hele spørgsmålet, men resultatet er dog blevet, at flertallet i udvalget går imod en antalsbegrænsning, og jeg synes, det er ganske interessant. Vi står her overfor et tilfælde, hvor det liberale flertal slår igennem på et erhvervsmæssigt område. Et hensyn til færdselssikkerheden kan ikke med føje anføres imod vort forslag. Vi vil alle varetage færdselssikkerheden på bedste måde, både liberalister og ikke-liberalister. Det er slet ikke spørgsmålet her. Man kunne jo iøvrigt diskutere, hvorvidt denne bestemmelse hører hjemme i færdselsloven, men nu er den der, og spørgsmålet må løses. Jeg håber, at udvalgets flertal må blive understreget ved afstemningen, og at vi også i fremtidige lovspørgsmål om erhvervsmæssige forhold må se næringsfrihedens princip understreget.

Vi mener også, at samtlige vogne til erhvervsmæssig personbefordring må have fri hyreret. Den gældende ordning er et dagligt irritationsmoment for publikum og giver anledning til uværdige skænderier og retssager mellem Taxa- og lillebilchauffører. Den medfører spild af benzin og tid og dermed af penge. Men selvfølgelig må erhvervsmæssig kørsel med personer sikres så meget som muligt, og vi giver gerne den højtærede minister bemyndigelser i så henseende. Jeg peger på kontrollen med køretøjet efter § 13, stk. 3, og kontrollen med chaufføren efter § 18, stk. 5. Man har fortalt mig, at det i dag er muligt for personer straffet for vold eller røveri at køre lillebil. Det er da ganske klart, at den slags